

Иван Вазов

Сърце

О бедно сърце, пак се вълнуваш,
пак се безумно в гърди ми тръшкаш,
примреш минутно – и забеснуваш,
и пейш пияно, и болно пъшкаш.

О сърце мое, сърце несвястно,
кога ще имаш отдих надежден?
Смутове вечни люшкат те бясно,
няма за тебе час безметежен?

Най-слабий удар болки в теб буди,
най-ситна искра в пожар те туря,
ту спомен горки, ту скърби луди –
се ще в теб има някоя буря.

И ти пак жадно пийш мъки нови
и сладко, сладко гориш, копнееш –
стига, че нещо те мъчи, рови,
стига, че страдаш и – че живееш!

1888

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8487>]